

„Тръгвайте следъ мене! — викна
Стариятъ охраненъ плъхъ. —
Щомъ въввъ кухнята надникнахъ,
И усѣтихъ сладъкъ лъхъ. —

Сиренето не покрили
Мързеливитѣ снахи,
А децата наронили
По земята купъ трохи.

Ако бждемъ предпазливи,
Царски ще си хапнемъ днесъ, —
Има и сушени сливи,
И сланинка, и петмезъ...“

Завечеря си богато
Веселата миша сганъ,
И съвсемъ не чу, когато
Се примъкна Рамаданъ.

Блеснаха на котарака
Двата вжглена — очи,
Почна да се чупи, трака,
Да се писка и цвърчи:

Стари мишки и мишлета —
Майки, внуци и чеда —
Бѣгаха тѣ всички, клетки,
Отъ ужасната беда.

А когато всичко стихна,
И, свързели се едвамъ,
Тѣ подредъ се преброиха, —
Нѣмаше го плъха тамъ...

Е. Багряна.

